

fuld Enighed i det andet høje Ting, en Enighed, som ogsaa vil være til Stede i dette Ting.

Derimod beklager jeg, at den Uenighed angaaende de kommunale Foranstaltninger, som var til Stede i Folketinget, synes ogsaa at være til Stede i dette høje Ting. Saavel det ærede 9de Medlem for 2den Kreds som det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Piper) har udtalt om de kommunale Foranstaltninger, at man — saaledes forstod jeg det i alt Fald — ikke kunde slutte sig til den Ordning, der her er foreslaaet, og som er vedtaget i Folketinget. Man ønsker ikke at lade Kommunerne have den Frihed, som Lovforslaget giver dem. Thi det er jo ikke saaledes, at Lovforslaget paabyder Kommunerne at foretage Dyrtidsforanstaltninger i Lighed med Statens, men der aabnes Kommunerne en Adgang til at gaa den Vej, for saa vidt som man indenfor vedkommende Kommune maatte finde det heldigst. Det er altsaa en Frihed, der gives Kommunerne til paa bedste Maade at bringe disse Foranstaltninger ud i Livet, og der er for mig ingen Tvivl om, at selv om Staten foretager disse Dyrtidsforanstaltninger i Henhold til Lovforslagets § 1, vil der endda være Opgaver nok, særlig under den Udvikling, der i det sidste halve Aar med rivende Fart har skaffet os Dyrtid paa Mæsser af de daglige Fornødenheder, som Staten ikke tager sig af, og med Hensyn til hvilke det derfor ogsaa i høj Grad er paakrævet, at der fra Kommunens Side trædes til, naar man vil hjælpe den Middelstand, som de to Partier ellers mener, at man bør tage Hensyn til, og som vi ogsaa mener, at man under de nuværende Forhold i Virkeligheden i høj Grad har Grund til at tage Hensyn til. Derfor vil jeg meget ønske, at man under Forhandlingerne i dette høje Ting kunde enes om at lade Kommunerne beholde den Frihed, Lovforslaget giver dem med Hensyn til disse Dyrtidsforanstaltninger, nemlig enten at gennemføre dem som almindelige Dyrtidsforanstaltninger eller gennemføre dem i Henhold til Bestemmelserne i den gamle Dyrtidslovs § 1. Jeg tror, at det vil være den for den heldige Udførelse af Loven bedste Maade at gaa frem paa.

Jeg kan altsaa i det store Hele udtale vor Tilslutning til Lovforslaget, som det blev vedtaget i Folketinget, saavel med Hensyn til Dyrtidsforanstaltningerne som med Hensyn til den Maade, hvorpaa Kommunerne skal skaffe Midlerne til Veje, saaledes at

der altsaa ogsaa her gives Kommunerne en vis Frihed til at fordele Skatterne paa de forskellige Skatteobjekter, saaledes som man i vedkommende Kommuner finder det heldigst. Jeg skal ellers ikke komme ind paa Enkelthederne, men kun paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og uforandret Vedtagelse.

Vejstrup: Efter alt, hvad der foreligger saavel ved den Stilling, som er taget af de forskellige Partier i det andet høje Ting, som ved de Udtalelser, der i Dag er fremkommet fra Ordførerne her, synes der ikke at være nogen Tvivl om Nødvendigheden af at fortsætte med de Dyrtidsforanstaltninger, som saa heldigt er blevet paabegyndt paa et tidligere Tidspunkt. Det ærede Medlem (Kragh), som talte for Venstre, sagde, at der ikke var Uenighed om Maalet, men kun om Midlerne eller Formen for den Hjælp, som det var nødvendigt at yde. Jeg vil gerne sige for mit Vedkommende, at dette ogsaa er en meget væsentlig Ting, thi det er jo i mange Tilfælde Formen, det kommer an paa; det nytter ikke at stille de tilbørlige Midler til Raadighed, dersom Maaden, hvorpaa det sker, er af den Beskaffenhed, at de, der skal modtage Hjælpen, vægrer sig ved at modtage den. Derfor betyder Formen ganske overordentlig meget, og man skal derfor ikke kaste Vrag paa ogsaa at faa det formelle i Orden. Maalet maa være, at saa mange som muligt, overhovedet alle de, der trænger til Hjælp, bliver hjulpet. Derfor er det formelle det aldeles afgørende for, hvordan man stiller sig til denne Hjælp. Det drejer sig ikke alene om en Fortsættelse af den Dyrtidshjælp, der har været praktiseret hidtil, men det er ogsaa nødvendigt i Kraft af den Dyrtid, som er i saa stor Udvikling, at man udvider den Dyrtidshjælp, som har været praktiseret hidtil. Thi Dyrtiden har udviklet sig saaledes, at det ikke alene er enkelte Dele, enkelte Grene af de Ting, som skal bruges i det almindelige Behov, det drejer sig om, men den omfatter i dette Øjeblik alt og alle. Naar vi derfor drøfter disse Forhold, er det i Virkeligheden underkastet Nødvendigheden, at vi, naar vi atter beskæftiger os med Dyrtiden og Dyrtidens Virkninger, og naar alle erkender Nødvendigheden af Udviklingen af denne Lovgivning, for at hindre dens Virkninger i saa stor Udstrækning som muligt, enes om en Form, der kan begrænse disse Virkninger af Dyrtiden. Det forekommer mig, at naar vi er enige om Maalet, maa vi gøre os det klart,